

ШУТОШЪ

ЛИСТЪ ЗА ШЕГА И САТИРА.

ИЗЛЪЗВА ВСЪКА СЪББОТА.

Спомоществанія ся прѣматъ всякога за шесть мѣсеца прѣд-
плащаны по двѣ бѣлы меджидѣта или на листъ по 2 гроша.

Писма, дописки и всичко що ся отнася до вѣстника отправи
свъз Цариградъ до Редакціята ШУТОША въ Агонианъ-хавъ № 14

Назначенитъ по възъ настоятели, отговарятъ за цѣнатъ
на вѣстника.

Българското издание ШУТОША по финансовъ часть нѣме
никакъ свръсъкъ съ изданіето му на другитъ языци нито съ
главнѣто управленіе на вѣстника отъ притежателя му.

Писма неплатены и поръчки непредплатены не сѣ пріеты.
Статіи пращаны до редакціята, вѣстены или не, не сѣ
вращатъ.

Чиста Христіанска кръвъ

Прѣзъ тѣзи дни, разумѣва ся които ся минъ-
хъ, станъ едно ново открытіе, — откры ся е-
динъ народъ чловѣкоядцы, жители не на нѣкои
удалечены и не извѣстны островы, а на мѣсто
блиско и сухоземно, между извѣстнытъ и знаме-
ниты селенія Фенерь и Балатъ. Този народъ
принадлежи, както сѣ прѣдиологатъ нѣкои, на
едно отъ дванадесетитъ Израилевы племена, на
племето Левіево, ако е истина, и държи ужъ
непокѣтитъ религіитъ Моисеевъ.

Сществованіето на този народъ е было до
сега прѣдметъ на мѣчновѣріе за скептицитъ, но
най-послѣ и тѣ щѣтъ не щѣтъ принудены быхъ
да ся убѣдятъ нъ опипното доказателство що ся
прѣдстави прѣдъ очитъ имъ прѣзъ послѣднитъ
тѣзи дни.

Прѣди нѣколко дена ся намѣрва въ морето,
близу до селеніето дѣто жителствува чловѣко-
ядный той народъ, труптъ на едно осемгодиш-
но дѣте отъ христіены родители, и намѣрва ся
това дѣте, както искатъ да кажѣтъ, не удаве-
но, а искусственно ожилостѣчено и въ таквозъ съ-
стояніе щото кръвъ еще течала отъ всичкитъ
дупки прѣзъ които изсмукали най чистѣтъ му
христіанскъ кръвъ.

Отворили му были артеритъ на скранията му
или по-просто да кажемъ, жилитъ на слѣптитъ
му очи; (защото слѣптитъ очи ако и да ги ка-
зватъ слѣпы пакъ безъ жилы не сѣ,) а че от-
ворили были жилитъ и на рѣцѣтъ му и на кра-
ката му, избалакали му были едното око, отрѣ-
зали му были ногитѣ, и тѣй вататѣкъ были и были му
надупчили всичкитъ мѣста отъ дѣто само може
да тече чиста Христіанска кръвъ.

Съ тѣзи кръвъ народѣтъ за който е рѣчь мѣ-

сялъ былъ ужъ хлѣбтъ си и го ядалъ въ де-
нѣтъ на единъ свой религіозенъ празникъ, за да
угодн съ това Богу, да му отвори рай. До праз-
никитъ на този съ таквъкъ кръвъ спасающій ся на-
родъ има, токо кажи, осмъ, деветъ мѣсеца и до
тогазы, разумѣва ся, спасителныйтъ този за не-
го хлѣбъ, може да баятландиса, а че може и да
помѣфираса нѣщо отъ спасителностьтъ му, но
пакъ не е като безъ него, но нѣма друго що да
ся прави, защото не е лесно да си го наба-
вятъ когато щѣтъ; понеже христіенитъ сѣ хы-
панъ и касканджикъ та не склоняватъ тѣй ле-
сно да ги употрѣбятъ сыновѣтъ Израилевы като
орждіе за своето въ рай настаняваніе. За това
тѣзи добры наши чловѣкоядцы, като умны сы-
нове на разумны родители, мѣсятъ си хлѣбтъ
прѣди да сѣ изгладитѣ; цѣлта и намѣреніето
имъ е да ядѣтъ таквъкъ хлѣбъ и да ся спасѣтъ,
за това и не му гледатъ ако бѣде и малко баятъ.

Сега като ся е доказало опипно сщество-
ваніето на този народъ въ срѣдъ Цариградъ, ный
Шутошь, право да си кажемъ, взели смы да ся
страхуваме страхъ голѣмъ, не за себе си, —
защото и самы ный не ся вѣрваме да ли има-
мы чистъ христіанскъ кръвъ, понеже имамы про-
исхожденіе языческо, както знаѣтъ читателитъ
ни, ако помнятъ какво смы имъ расправяли за
нашето благороднѣше происхожденіе; а това
понеже ся сматра като турфа, то ный считамы
себе си безопасны (не безъ опасъ т. е. поясъ,
ами не въ примеждіе, както бы казалъ г. Бого-
ровъ и неговѣтъ повъ и вѣщъ подражателъ, *афъ*
едерсингъ г. Богоровъ подражалникъ щѣхъ да ка-
жѣ.) но боимъ ся за нѣкои наши пріатели и по-
знаницы, а най вече за нашитъ събратія, които
претендируютъ че има у тѣхъ чиста христіан-
ска кръвъ, и тѣхъ ный молимъ и заклинамы да
не минуватъ прѣзъ Балатъ, защото кой знае що

може да ся случи; пѣтищата тамо повечето сж пусты, и токо кажи ввредь тѣсны, а Рахылитѣ чада, както ся казвать по нѣкога тѣзи чело-вѣкоядци, сж лукавы и смѣлы, така щото... разбирате вече по-нататѣкъ и не е нужно да ся изстълкувамъ по-ясно.

Но понеже възможно е щото пріятелитѣ, познаницитѣ и любезнѣйшитѣ събратія на Шутоша да не знаѣтъ подробно какъвъ видъ христіены лови чело-вѣкояднитѣ този народъ, ный за длѣжност считамы да изброимъ тука онѣзи които сж изложены или не на примеждіе да бѣде зета кръвѣтъ имъ, за да испльвятъ реченнѣтъ религіознѣ длѣжност Балатитѣ чело-вѣкоядци.

Нашійтъ събратъ г-нъ Н. Геновичъ, като единъ отъ угоенитѣ на и младѣ, тамамъ кръх-копльтенъ и жилитѣ му прѣпълнены съ кръвъ сладкъ та на и христіанственнѣйша (освѣдѣтелство-вано бо е че Негова Милость за осъвършенствова-ніе въ христіанството е училъ и знае и слѣдува по-нѣкога, споредъ обстоятелствата, два кати-хызиса); този нашъ любезнѣйшій събратъ и старъ позваница, не трѣба да минува никога по край Балатъ и Фенерь. Също тѣй има страхъ и за г-на П. Р. Славейкова, нашійтъ тождествен-никъ, който ако и застарѣлъ уже, но има еще кръвъ болджа за подмѣсаніе на такъвъ видъ хлѣбъ, какъвто трѣба на чело-вѣкоядцитѣ за спасеніето; имъ а прѣмеждіето за него е тол-козъ и по-голѣмо, защото е отишелъ та ся е вѣврѣлъ въ самы тѣхъ. За това умолява ~~за г.~~ Иванъ Найденовъ прави каквото прави да гле-да да убѣди новийтъ свой сътрудникъ и съдру-жникъ, да сапусни това примеждливо мѣсто за него — (за него тука казувамъ за Славейкова, а не за Найденова, защото г. Найденовъ за се-бе си да нѣма ни за парѣ страхъ, понеже кол-кото и да е жилавъ и пѣргавъ нѣма толкози кръвъ колкото да застѣрви чело-вѣкояднитѣ съ-сѣлы на Славейкова.)

Така също нѣма отъ какво да ся бои и дру-гийтъ ны събратъ и старъ пріятель Д. Цанковъ. И що има да правятъ Евреитѣ съ кръвѣтъ на г. Цанкова, когато той въ нѣкой отношенія на работитѣ си е по-Еврейнъ отъ тѣхъ. Азъ вѣр-вамъ че сыноветъ Израйлеви бы прѣдпочели да ся мѣчатъ вѣчно въ пѣкълтѣ, и да не поже-лаѣтъ никога да влѣзатъ въ рай чрѣзъ вкуса-ніето на такъвзи кръвъ като неговѣтъ, която ся вижда да е повече ядовита жидкость. Освѣнъ това г. Д. Цанковъ не е само вѣстникарь, но е съвѣтникарь, а Евреитѣ знаѣтъ вече колко сж нужды за Българитѣ съвѣтникаритѣ сега за сега, и най-вече тѣзи които не искатъ пары, т. е. заплатѣ кога не имъ даватъ, а не іж испу-щатъ кога іж намѣрятъ самы да си іж взематъ.

Прѣждебывшійтъ редакторъ на Шутошъ г. Ст.

Даскаловъ, и прѣждебывшійтъ неговъ издатель, г. Сарафовъ, (на Шутоша издатель а не на Да-скалова, защото Даскаловъ има само едно из-даніе), тѣзи знамениты мѣжје които съ омаца-ніето на нѣколко листа, сполучихъ да ся запи-шатъ въ достопочтеннѣйтъ вѣстникарскый е-снафъ безъ никакъвъ тестиръ, не ни ся виждатъ до толкози поревничавы за кръвожаднитѣ тър-бусы, и особенно първийтъ. Наистинѣ, г. Дас-каловъ, може да е много сгоденъ за какачь-па-стармасъ, но поне този видъ пастарма не е спасителна за тѣзи които искатъ чрѣзъ кръвъ спасеніето си, за това н. милость може да спи-рахатъ и да ся радва на честѣтъ си че ся е сподобилъ да ся нарича събратъ на г. Геновича безъ да е изложенъ на опасность като него. Колкото за г. Сарафова, по е сумнително, за-щото е такнасча май и може да замами очи; кръвницитегъ могътъ да ся помамятъ за изобиліе на кръвъ у него, ако не гледатъ на качеството, защото смы въ съмнѣніе колкото за качеството на кръвѣтъ на г. Сарафова; по и то си има колайлѣка. Въ случай ако не намѣрятъ толкозъ добръ и сладкъ за ѣденіе кръвѣтъ на г. Сара-фова, еврейтъ кръвоядци могътъ да іж уллучатъ, като іж размѣсятъ съ нѣколко капкы отъ дру-гъ по сладкъ кръвъ, каквото напиримъ съ кръвѣ-тъ на г. И. Дочкова, былъ бо е и старалъ ся е пакъ да бѣде вѣстникониздатель и този мѣжъ; а тогазъ работата става хаталя за Сарафова, та по край него и за Дочкова. За това добро е тѣзи двоица да ся пѣвѣстватъ по Балатъ като нѣматъ работѣ, а еще и като знаѣтъ че сега всичкыгъ механы и кръчмы по този дживаръ сж испозатворены.

Въ голѣмъ опасность бы падѣлъ ако да ся вѣстеше по Балатъ и съчинит. Вѣка г. Балабансвъ, който може да бѣде лакомнѣ стрѣвъ за кра-вожаднитѣ само по прозвището което носи, безъ да гледатъ на неговѣтъ худощавость, а еще повече като знаѣтъ че той има чисто христіан-скъ и православнѣйшъ кръвъ, не опятненъ съ никакво схизматичество. Но ный кажи че нѣма-мы страхъ за този нашъ позваница, защото ка-то хитръ взелъ е съ врѣме еще прѣдпазительны мѣркы, та ся е затѣнилъ на островыгъ чакъ, и страха ради Іудейска не слѣзва нити да ся ком-ка въ българскыгъ черквѣ която е край Балатъ.

Внѣтъ отъ еснафа на вѣстникаритѣ може нѣкоп да ся побоятъ за Архимандрита Теофила, койго живѣе на Българскыгъ черквѣ, т. е. на Балатъ, но тѣмъ ный ще имъ кажемъ че Н. Перподобіе нѣма що да ся страхува за живота си и за кръвѣтъ си; той да отиде и своеволенно биле да моли съ кръвѣтъ си, еврейтъ нѣма да пріематъ да туратъ рѣкъ на него, защото тѣ знаѣтъ най-добръ че прѣди да дойде да ся засели въ

махалѣтъ имъ той ходи въ Гръцкѣтъ Патриархїѣ да ся кали да го не хваща ножъ и сабїѣ, и ся снабдилъ съ гръцкы прѣдпазигеленъ талисманъ (москѣ) да не смѣе да го закача никой, и тѣй е тойосигоренъ не само отъ еврентъ да го не прѣбїѣтъ но и отъ Българитѣ да го не бїѣтъ когато го виждатъ че достойны прави дѣла за бой.

Най-послѣ сѣщо така напраздно ся страхуватъ нѣкои отъ нашитѣ владыци да не идѣтъ на Балатъ т. е. въ Черквѣ, когато за тѣхъ нѣма никаквѣ опасность. Наистинѣ тѣхната кръвь е доброкачественна (не мысли, читателю, че доброкачественна ся казва тѣя защото ѣ държатъ въ добры качета, не; ный ѣ наричамы тѣй защото г. Богоровъ не ни е упѣтилъ еще какъ да изговарямы съ едно прилагателно онова нѣщо което имѣ добръ каквинѣ) при това и вкуса и пожеланна е, но въ сѣщото врѣме тѣя е и осветена, отъ това вмѣсто да бѣде душеопасително да ѣ не пѣной, то е много грѣшно да ся пролѣе, а Еврентъ като набожни шо сѣ много гы е страхъ отъ грѣхъ.

Днесъ ный само за гореспоменѣтитѣ събратїя, прїатели и познаницы можѣхмы да ся осѣтимъ и да кажемъ кои отъ тѣхъ трѣба да ся страхуватъ отъ прѣмеждїе, кои не. Но ако има нѣкои които да ся боятъ за животѣтъ на нѣкои свои ближни и прїатели могѣтъ да направятъ заблѣжкытъ си, стѣлповетѣ на Шутошъ сѣ на расположенїето имъ.

ПОСЛЕДЪ ВРЪЗЪ БЪЛГАРСКЫТЪ ВЪСТНИЦЫ.

Въ единъ членъ «*Народната ни Черкова въ Цариградѣ,*» който стърчи на чело въ тѣзь недѣлешнїѣтъ листъ на Левантъ Таимсъ, Ингилизобългаритѣ и Българоинглизитѣ му редактори видѣли за нужно най-напрѣдъ да ся расправятъ прѣдъ българскѣтъ публикѣ за лѣжитѣ които дробили нѣкога си и гы намѣрватъ сега въ паницѣтъ си. Тѣ казватъ че были извѣстїи прѣди нѣколко врѣме че Българската черкова въ Цариградѣ захванѣла да ся прави; това което споредъ тѣхната сега исповѣдь было лѣжа. Слѣдъ нѣколко дни, казватъ пакъ тѣ, казали че извѣрѣднїѣтъ студове на зимѣтъ вѣспрѣли работытъ, това което было такожде лебела ингилизобългарска лѣжа; а сега потвѣрдяватъ и не го потвѣрдяватъ токо тѣй на халосъ ами «сѣтъ жалость» че тѣзи работы т. е. правяньето на не-заправенїѣтъ и тозь пѣтъ черковѣ, сѣ все спрѣны, но не вече отъ извѣрѣднїѣтъ студове на зимѣтъ, нито отъ извѣтрѣрѣднїѣтъ горещины на лѣтото, но по причинѣ на претенцитѣ на нѣкои чорбаджїи!

Чорбаджїи? Боже мой! Все чорбаджїитѣ и вѣчно чорбаджїитѣ, все тѣ бъркатъ, все тѣ не-даватъ на Българитѣ да идѣтъ напрѣдъ! Тѣ,

чорбаджїитѣ, Цариградскытъ чорбаджїи, които не сѣ чорбаджїи защото сѣ продавали чорбѣ, нито сѣ чорбаджїи защото сѣ чорбаджували въ нѣкой градъ или село и сѣ бїи кокалытъ на сиромасытъ а чорбѣтъ плискали, но сѣ чорбаджїи, защото тѣй или инакъ спечелили пары и станѣли чорбаджїи, таквызъ каквыто нѣма да станемъ ный които нѣмамы пары! Тѣзи чорбаджїи, като спечелили пары, и като незнаяли какво да гы прѣватъ, скывнѣло имъ да идѣтъ да гы ввѣрлятъ въ морето при Балатъ. Но не сѣ тѣ чорбаджїи за това, защото си ввѣрлили парытъ си въ морето но сѣ чорбаджїи, защото ввѣрлили както казватъ, единъ милїонъ грошове, а сега подиръ четрнадесетъ години скывнѣло имъ да искатъ да извадятъ отъ тамъ три милїона гроша, понеже знаѣтъ или мыслятъ поне че тѣ сѣ ся навѣдили и наплодили тамъ по дѣното на морето. А чорбаджїлѣкытъ имъ стои въ това, дѣто че парытъ си гы ввѣрлили въ морето тѣ самы сѣ рѣцѣтъ си защото стока имъ было воля имъ было, а въ това дѣто искатъ сега другы да ся мѣчатъ да гы ловятъ по дѣното на морето, и тѣхъ и явруйчетата имъ, не на чорбаджїитѣ а на парытъ явруйчетата, и да имъ гы дадѣтъ на рѣкѣтъ.

Не е ли туй хубаво нѣщо? И азъ биле Шутошъ както съмъ, ставамъ таквѣ чорбаджїя, ако намѣря таквызъ будалы дѣто да мя слушатъ и да взематъ на себе си трудѣтъ да ми извадятъ колкото пары съмъ ввѣрлилъ въ морето до сега, хемъ по-наплитко, и еще безъ да гы карамъ да ми ловятъ и явруйчетата на парытъ, благодарилъ ся быхъ съ това само дѣто да ми извадятъ само маторото парично стадо, а че вѣднїѣтъ «сакалъ баша корбанъ олсунъ,» быхъ казалъ. Но «яна юкѣ» ми казватъ и азъ слагамъ уши, защото не ми е кривъ никой за това дѣто тѣ съмъ правилъ съ пары си каквото съмъ щѣлъ.

* * *

Първыѣтъ членъ на послѣднїѣтъ брїи отъ Вѣкъ расказва на читателитѣ си че Европейскыѣтъ печатъ ся намѣрилъ принуденъ, кѣкто и самъ той, отъ *скудость* на новїны, «волею и неволею» да обърнѣтъ «строга» вниманье върху онова шо ся върше и става въ Азіѣ: работата е за надваряньето на Англїѣ и Россїѣ, коя да заграби повече мѣста или да добые по голѣмо влиянье въ срѣднїѣ Азіѣ, и за срѣдствата които употребяватъ тѣзи двѣ държавы въ стрѣменьето си къмъ това. Но Вѣкъ не расправя подробно за това, а съобщава го просто като новїнѣ само, като мысли, види ся, че всичкытъ негови читатели сѣ хора отъ неговѣтъ Вѣкъ само та нескѣчели и незнаѣтъ отъ новїнытъ прежде Вѣка его.

* * *

Вгорый членъ е «*по смѣткытъ на Экзархїѣтъ.*» Слѣдъ едно пухаво и таптуресто вѣтъ-

пванье, при едно очевидно шукалкавене и всилванье, да ся прѣдстави че казва ужъ нѣщо и пакъ да ся види че нищо не казва върху тѣзи смѣтки, Въкъ свърша този си алакь-булакь членъ съ двѣ забѣлжкы, които си струватъ да ся каже нѣщо за тѣхъ.

Първата бѣлжка е едно попитване което много прилича на онѣзи що ставатъ не за друго а просто за «лафъ олеунъ.» Така той пыта: Періодътъ отъ опрѣдѣленето на Екзарха до свършкътъ на 1873, който обзема единъ епохъ отъ 21 мѣсець, за сдижъ години ли трѣба да ся счита и за народътъ и за старцътъ и за Екзархитѣ, споредъ както е зетъ въ изложеньето на смѣткытѣ, или за нѣщо повече? Това питанье, Въкъ го полага просто като питанье, защото, казва, като нѣмалъ нѣщо «дадено» не ся наемалъ да го рѣши, което най-вѣрно съ други думы ще да каже че това що е дадено на Въкъ, т. е. на Съчинителя му отъ тѣзи смѣтки не му стигало и трѣбало да му ся даде още нѣщо за да не прави таквызъ крѣпавы забѣлжкы и да не вѣлага въпросы които на сж наема да рѣши.

Втората забѣлжка която си има мѣсто и струва да сж раздрѣка повече е токо кажи и тѣ тѣй ала-марковски замотолевена: работата е за точността въ бройтъ на вѣнчилата отъ епархитѣ. Него го смущаватъ въ изложеньето броеветъ 60 хыл. вѣнчила Търновската Епархія, и 35 Пловдивската! Въщитъ съчинитель на Въкъ ся види че му чопли да каже нѣщо върху това но има пѣкъ друго нѣщо та го сяга и за туй само по подмѣтва а не смѣе да ся измѣтне. О! знае Шутошъ дѣ го ѣде червейтъ, нашего Въка, ама сега и той ще го замотолеви додѣ ся изсиче червоѣденината сама и ся лъснатъ шулитѣ Въковы.

Пустинкый Напрѣдкъ! — Не е думата, читателю, за новийтъ вѣстникъ Напрѣдкъ, а за ози Напрѣдкъ, съ койго днешнийтъ Съчинитель на Въкъ покара едно време на прѣдъ Читалището, когато бѣше просто редакторъ и не бѣ станжалъ еще Съчинитель. Пустинкый този напрѣдкъ тѣй прѣгорилъ кашкѣ на г-на Съчинителя щото не смѣе горкыйтъ ни да помене днесъ тѣзи думъ и да извѣсти, че ще начене да ся издава новъ вѣстникъ Напрѣдкъ! Не е ли смотреливо?

Смотреливо е истинна мълченето на Въкъ но не е ни хитро толкозь ни остроумно колкото прѣмълчаваніе на Левантъ Таимсъ за сж щото нѣщо. Въ туй отношеніе редакторитѣ на ингилизобългарскийтъ вѣстникъ надскочихъ въ остроуміе съчинителя на българозлигынский вѣстникъ, защото безъ да споменжатъ думатъ Напрѣдкъ, чрезъ извѣстяваніе за притуркѣтъ

си дадохъ на публикѣтъ да разбере за скорото появленіе на Напрѣдкъ. Но... що чувамъ?

ЕДНА ПРОСТА СМѢТКА.

Въ четвъртъкъ, петъкъ, сѣботѣ, недѣль, понедѣльникъ и вторникъ, всичкытѣ казина и всичкытѣ прости механы и винопродавници, които изъ вѣнъ и изъ вѣтрѣ Фенерь, въ Галата, въ Егри-капу и Едирне-капу, въ Лонджа и въ Текфуръ Серай, а въ клетый Балатъ и до днесъ, всичкытѣ извори що прохладявахъ преходящитѣ отъ тамъ съ *ракъ-шарабъ-сую*, запечатахъ са съ печатъ спасенія за велико отчаяніе на вино-ракопійцитѣ.

Колко такыва прохладителны и тоническы заведенія съществуватъ по оныя страны въ Цариградъ, читателю, знаешь ли? Сто? малко сж. Триста? пакъ сж малко. Петстотинъ? И по нагорѣ.

А колко души ожеднѣли за чашъ ракия, за крондиръ вино и за чашкѣ ромецъ влѣзватъ на день въ тѣзи петстотинъ кръчмы? Двадесетъ ли? Не. Тридесетъ ли? Юкъ. Петдесетъ ли? По врага! нека толкозь да кажемъ.

Колко пѣти сж отварятъ вратата и прозорцитѣ на правото гърло за тържественъ пріемъ на вино-рако-ромовъ лѣкъ? Не ведяждъ, неважъ, не и трижъ но три пѣти да кажемъ.

Умножете прочее: Петстотинъ кахвенета по 50 мющеріи, хыляды — двадесетъ и петъ. Двадесетъ и петъ хыляды бекри по 3 чашы, хыляды — седемдесетъ и петъ. Седемдесетъ и петъ хыляды *цѣна цѣпеллаю*, по двадесетъ пары, грошѣе 35 хыляды, като харижемъ двѣтъ и половина. Шестъ дни по 35 хыляды, грошѣе двѣстъ и десетъ хыляды. Печала прочее спечелена чрезъ тѣзи спасителнѣ мѣрѣжъ въ джебѣтъ на вино-ракопійцитѣ **ГРОШЕВЕ ДВѢСТЪ ХЫЛЯДЫ**, като харижемъ десетѣтъхъ.

300 дни въ годинижъ, като харижемъ 65-тѣхъ, по 200 хыляды имамы **ШЕСТДЕСЕТЪ МИЛІОНА ГРОШЕВЕ!**

Аресватъ ли ви или не? Шестдесетъ миліона грошеве! Дѣ ся намѣрватъ тѣ?

Нашитѣ стати-стицы възвеждатъ числото на Българскийтъ народъ на седмъ миліона. Нека го пріемемъ и да прѣдположимъ че 7 души живѣятъ въ единъ къщъ, имамы къщы 1 миліонъ. Понеже механитѣ изъ день въ день ся умножаватъ и числото на вино-ракопійцитѣ расте, то, 50 къщы помниуватъ безъ училище по насъ и ся задоволяватъ съ единъ черковъ, но механитѣ не-прѣмѣнно трѣбва да бѣдѣтъ най малко 3. И тѣй имамы (по градоветъ и селата заедно), 60 хыляды механы.

Шестдесетъ хыляды механы, по 50 мющеріи, имамы вино-ракопійцы — 3 миліона. Три миліона

бекриш, вѣй малко по 3 чаши на день (мнозина ще ся обидятъ като имъ приписваме такава некадърность да испиватъ само по 3 чаши наденъ, като дѣца, по трѣба да знаятъ че Шутошъ прави смѣткятъ си по прѣдполаганіе, както и за Цариградъ, дѣто бекришѣ са не задоволяватъ ни съ удвоеното имъ число), имама чаши — 9 милиона; 9 милиона чаши по 10 парицы, пары 90 милиона а пакъ грошѣве два милиона и двѣсти и петдесетъ хиляды на день.

300 дни въ годинятъ, като харижемъ 65-тѣхъ, по 2 милиона и 250 хиляды, имама ШЕСТЬ-СТОТИНЪ И СЕДМДЕСЕТЪ И ПЕТЪ МИЛІОНА ГРОШЕВЕ.

Оплаквате са още, клѣтници, че пѣмате пары! Екзархіята ви иска пары, училищата ви пары, читалищата ви пары, хеле когато дойде за вѣстникъ . . . пара юкѣ! Държи ли ви да не пѣете едикъ годинѣ пустѣятъ цукницѣ по механитъ? Съ шесть стотинъ и седмдесетъ и петъ милиона грошѣве и Екзархійскій домъ, и гимнази и университеты, и мъжки и дѣвически училища, и щото искате още направвате, вѣстници колкото искате и каквито ги искате можете да поддържате. Извиняванія нече!

Частны Дописки.

СОЛУНЪ.

Дедо Шутоте!

Шетаеки се на нака-на вака по търговинята си изъ кутрѣта паша Македонія, быде касметъ да дойдамы па у Солунъ. Бидеяки овде, я се чинихъ мукаеть па найдофъ една нова Солунска газета, и со големъ меракъ сакафъ да я пеймъ, ама не излезе какъ шо си мислефъ. Споретъ Бугаріята шо се разбѣрка, газетата си е па безъ Бугарски слова. Себена е че требувало по-напредъ да се подпишатъ Бугарете шо ке я зеватъ, та ако ъ излегатъ масрафотъ, тогай да се типосуватъ и на Бугарски. Ерѣ колку и да верувамъ че това скору ке бидитъ, мене бая ми се нажали, и я сторифъ виесть отъ денеска до тогай да ти пишувамъ каде шо ново ке иматъ, ако ме кабулиши. Колко за сега ако сакашь, ти пишувамъ нешо отъ овде.

Преди два месеца като бехъ у Солунъ, мощне арно се благодарифъ отъ сичко, ама сега нишо ми не фати омото. Герекъ училища, герекъ цѣрква, хеле па опцината оладжакъ! речя оти не си чини.

Селските и овдешните училища се затвараетъ чѣ нема кой да ги крепитъ; овдешните цѣрквенски епитропи секи день даватъ хесапотъ на цѣрквана, ама нема кой да го удобритъ; цѣрквана е събрала за една година 30,000 гр. а разнесла е, споретъ тефтеротъ, 42 хил. гр.; опцинаре су дури тримина: *(тукъ дописникътъ ни иска да каже нѣщо което обаче види ся да не е разумѣ добръ, и ный като знаемъ положително какъ е работата прѣскачими това шо брѣтви той)*. Тримината толя сехарчатъ за народ-

ство, шо ни кафинята шо харчиха за Бугарски владци и пр. не ги иматъ писани во цѣрквенскиотъ хесапъ!

Овде нема стари и млади, се сѣ средна пора Бугари. Та си живуватъ п безъ кавга. Има салъ единъ младъ и онъ е ябанджия како мене за сега, онъ нѣщо барать со книги, и му се посакало да быдять ерліа, та се свѣршилъ, ама како се свѣршилъ? армасницата му се двои и колебае и боимъ се до го не остави на студентите бани, защото неке да биде арно ни за нея. Онъ отъ день ва день се учитъ на общинарство, за да може после да прави по-арни работы овде, ама старите общинаре му каскандисуваа. И така дедо Шутоше, сѣ овие тримина и полъ общинари народскитъ ни работи напредуватъ, и ако обычашъ кажи и на вашитъ, нека знаятъ и они, зашо Македонія напредуе. За сега по-влажни новини овде нема; ама ако имашъ алмш-веритъ со яхудитѣ, пиши ми да ти пратамъ хилядо.

Шекерлиѣфъ.

ПМСВДИВЪ 25-ый Юній.

Бай Шутоше!

«Много цѣти сѣмъ мислилъ, да ти пишѣ нѣщо отъ нашій прочотъ градъ, гдѣто има много нѣчта и все новы; но като всичкий свѣтъ мисли че и ние като хората ся стремимъ къмъ образованіето понеже си имама училища добръ наредены, за излишно смятахъ да ся залавамъ на такавъ работѣ. Най-последъ обаче азъ ся рѣшихъ да ти кажѣ нѣщичко поне за тѣя пакъ наши училища, та да можете да си съставите какво годѣ понятие и за степенътъ на нашето тука образованіе. Но ето чѣ и тукъ ся ражда мѣлчпотія! За кое училище първо да ви пишѣ? за дѣвическото ли или за мъжкото? Но азъ рекохъ че ше ви пишѣ за училищата, и трѣбза да ви пишѣ. А защото и двѣтъ сѣ подъ сѣшкѣтъ категоріѣ, то каквото и да ви пишѣ за едното, разбирайте и за другото. нѣ да захванемъ:»

(Захваща почтенный Шутошевъ дописникъ но свѣршва безъ да каже нѣщо. Той са токо шура изъ бѣзакѣтъ и са чуди какво да каже и да ли да го каже. «Да кажѣ,» казва той, «ще сгрѣшъ; да не кажѣ, ше ма намразятъ хората!» Между многото си двоумѣнія и лутанія на самъ на татѣкъ, той едва си позволява да помене нѣщо за училищата, за които са е наванилъ да пише, и казва:) «Никой не може да отрече голѣмѣтъ ползы, които нашето училище е принесло на народѣтъ и всичко това въ врѣмето на тѣжкыйтъ сѣтъ на българскыйтъ народъ. А сега колко по голѣмы ползы трѣба да принася, когато имо такыва учители, които сѣ свѣршили въ Американски, Германски и въ Русски училища?» По долу продължава: «тазъ годинѣ насмалко училището щѣше да са затвори, но благодареніе на едного отъ учителитъ и на мъдростѣтъ на едного отъ младежитъ, Г. Г. Благоевъ и Иванчо Страти, всичко са поправи.» Говори нѣщо и за Мансионѣтъ, но като не е по Шутошевски написано, Шутошъ не можѣ да го доразбере та да го каже на мющеритъ си. Най-последъ има едно намрание на нѣкои отъ по голѣмѣтъ ученички въ

дѣвическото училище, за това дѣто въ време на предаване отъ учителскитѣ, въ по малкитѣ класове, тѣ са расхождали по улицитѣ като европейки.

Защо ставатъ и какъ ставатъ тѣзи работи тѣй, Шутошъ не знае, това само знае и това казва, че почтеннѣйшѣ му дописникъ, който се общава да му пише пакъ слѣдъ испытаніята и за испытаніята по подробничко трѣба да бѣде и по-краткъ и по-ясенъ, за да може и Шутошъ и оныя които са интересувать, да го разбератъ.

ЧИРПАНЪ. 1874 Май 27.

Г-не редакторе на В. «Шутошъ»!

Обнародваната въ вѣстника Ви дописка отъ града ни съ дата 16 Апр. 1874 даде поводъ да отправимъ особно Вамъ настоящето си писмо.¹⁾

Извѣстно е, почитаемый ни Г-не, че такъзвѣ видѣ вѣстници какъвто е вашя «Шутошъ» иматъ за цѣль што подѣ видѣ на сатира да публикуватъ лошитѣ работи и поведенія на хора, на които е повѣрено нѣщо свято, общо и народно, та да знае публиката въ какво състояние са намиратъ работитѣ въ града нмъ а тѣ да са поправитѣ или да назначитѣ хора достойни. Това е свята правда, която сѣкой одобрява. Но когато нѣма нѣщо такъзвѣ въ общественитѣ работи на единъ градъ когато този градъ се наслаждава съ благополучіе отъ кадѣ община и училища, да са публикуватъ пасквили върху хората, които сѣ въ работата, това вървамы, че и Вий нѣма да подобрите, нито позволите а камо ли да обнародвате.²⁾ Въ тѣзи послѣднѣй категория спада и дописката, за която е думача.

1) Изобличителнитѣ дописки въ който и да е вѣстникъ а ний вече въ сатирическиятъ не ся пишеть за да имъ ся отговаря, а ся пишеть, ако сѣ истинни и ако наистинъ имъ нѣщо да ся види да ся поправа, ако ли е всичко поправено и нѣма нищо да куца, да ся оставя дописникътъ на злобѣтъ си и да ся прѣзира. По-добъръ отговоръ отъ този за такъвъ отъ това не бива.

2) Но да ли пѣкъ чакъ толкозъ всичко въ Чирпанъ е медъ и масло, и споредъ както иска да каже тая дописка нѣма ни колкото косъмъ нѣщо за осъжданіе? Това наистинъ е малко сумнително, ама нѣйсе, живѣемъ въ такъзвѣ мѣсто дѣто свидѣтелството на по-мнозината има авторитетъ.

Разумѣва ся че общината какъвто и да е никога сама себе си нѣма да осъди, и ний не можахмы да чакамы цѣль Чирпанъ да остане съгласенъ върху обвиненіята връзъ нѣй и тогазъ да обнародвамы това което ни е съобщено като полагамы че то не ни е съобщено току тѣй безъ никакъжъ причинъ.

Освѣнъ това ний не смы прѣсѣдили нищо за Чирпанъ, а просто казахмы какво прѣсѣжда за работитѣ въ Чирпанъ единъ, когото ний не знаехмы и не знаемъ кой е и дали е Черпанецъ, но ний не можахмы да затворимъ стълповетѣ на листѣтъ си за когото и да е когато ни пише за общественитѣ работи на единъ градъ или село Херъ колкото и да ни ся е шѣло да вървамы че Черпанъ не е въ такъзвѣ положение въ каквото го прѣдстави дописника ни, ако и не познатъ намъ, но ний като вѣстникари отъ този видъ които никога не трѣба да забравямы пословицѣтъ че «и гарванътъ на праздно не граче» не и жахмы да отвърлимъ гаранціята не на единъ гарванъ а на словесенъ и разуменъ човѣкъ. Сега обаче самата тая дописка ни дава право да смислимъ и омызи пословицѣ че «кому пчела за капъ той си по хвата». Да ся уйдисва на умѣтъ на одного и да ся повдига цѣла община да вѣзва въ расправѣ за работи които и тѣ сами от-

Въ нѣй са казва, че членовѣтъ на черковната община сѣ хора луды, че нѣкои учители бѣше шарлатаны, партизаны съ лоше поведеніе, че изъ училищата ни яма программа по произволъ, че града ни бѣлъ на 20 партіи; въ нѣй са нападатъ училищны настоятели и менно, ще каже че въ града ни сичко е за оплакване и малко остава да извадимъ ножеве единъ върху други. Ако бы да имаше нѣщо що годѣ истина въ тѣзи дописка, то ний щяхмы да търсимъ срѣдство да поправимъ злото и щяхмы да благодаримъ и Вамъ и на дописника Ви. Но, повтарямы, като сичкото е лъжѣ, чудно ни е, какъ така повѣрхно прѣсѣдихте работитѣ въ града ни споредъ дописката на одного, когото ако бѣхте по изблизу познавали и ако бѣхте знали съ какво име са разнася изъ града ни, безъ съмненіе щяхте да постѣпите друго яче.³⁾ Дописника Ви го боли другадѣ, защото не искать да иматъ за учитель недостойния му зеть, та за това сѣ луди, лоши и шарлатани общинаритѣ, училищнитѣ настоятели и учителитѣ. Това ний като го знаемъ нѣмаме никакъ да са произнесемъ върху писаното за града ни; но защото обнародваната дописка са чете отъ цѣла Българска публика, може нѣкои да мыслѣтъ че наистина е испадналъ града до такъва състояние както и вий сте повѣрвали; и отъ друга страна като са подкопава добрия пріемъ на вѣстника Ви въ града ни по причина на такъзвѣ пристрастни дописки, видѣтъ ни са за добро, да Ви напишимъ особно настоящето си, съ което като Ви прѣдставямы работитѣ облъчени въ ризата на истината, вървамы, че съ второ ще бѣдете по внимателны и нѣма да давате мѣсто на подобны пасквили.⁴⁾

Пріимете най-сетѣ, Г-не редакторе, пріятелскитѣ поздравленія на

Вашитѣ почитатели

Слѣдувагъ нѣколко подписа.

рчать, това не е добъръ облъгъ, и ний на този часъ, подиръ прочтаніето на този отговоръ, смы въ погледъ сумненіе за Чирпанъ, отъ колкото испонапрѣдъ.

3) Какъ друго яче щѣхмы да постѣпимъ? щѣхмы ли да въспремъ обнародваніето на допискѣтъ, или щѣхмы да викнемъ връзъ дописника си че той е кривъ? Но трѣба да си кажемъ правото, че ний нѣможахмы да постѣпимъ по желаніето на новитѣ си дописници отъ Чирпанъ, защото споредъ началата си ний каквото и да ни кажатъ за дѣто и да е ще го кажемъ, а началата които държимъ сѣ: че чисто сѣбѣро рѣжда го не хваща и че който дробѣ лъжи намѣрва ги въ паницѣтъ си и че лошитѣ думы оставать вся ога за сѣтъкъ на оногози който ги казва, инѣкъ ний да постѣпимъ нѣможемъ.

5) Кой е и какъвъ е дописникътъ ни ний нито знаемъ нито па искумы да знаемъ, на това ний не гледамы а гледамы защо пише тѣй, и какъва важность има писанното отъ него, защото току тѣй той да пише не може, и ако пише, писанното отъ него злѣ, изоблиава ся не съ добръ скопсани дописки а съ дѣла опровергающа очнѣвѣтно неговѣтъ.

4) Ний разбирамы твърдѣ добръ значеніето и тежестѣтъ на тѣзи думы тѣй смотреливо и хитро исказани но ще кажемъ на нашитѣ пріатели въ Чирпанъ че Шутошъ не е Вѣкъ, той не гледа на добрийтъ или лошийтъ пріемъ що може да има листѣтъ му а гледа на това колко и какъ може да бѣде полезенъ, другото всичко е нуза за него.

СВЪЩАНІЕ

(Обнародвано съ доста поправки)

Дълата въ насъ вървятъ редовно
Ръшаватъ ся съ народенъ гласъ,
Съгласны всички безусловно;
И има вече наредъ въ насъ.
Наредъ! Ето иъ. Да слуша
Кой ще, и думъ данъ пропуска.

* * *

Свинята, лвътъ и вълкътъ
Събрали ся на съвѣщанье
Въпросъ май мжчентъ да рѣшкътъ:
Какъ да държатъ овцетъ въ послушанье.

Става вълкътъ и дава гласъ
И казва: О, Боже нашъ!
Безъ секретаръ какво ще правимъ?
Овцетъ какъ ще ги оправимъ!?

Но искрещя

Лвътъ: Не щж,

Не щж азъ секретаръ

Не съмъ ли ази господаръ?

Свинята нищичко не смѣи да каже
Но вълчо искалъ да докаже,

И то съсъ гласъ мятеженъ

Че секретаръ е неизбеженъ.

Мълчи тамъ ты!

Лвътъ крещи.

Свинята отъ това ся испоплаша
И на всегда са лъву подупаша;
Но вълчо зелъ да ся отвара
И силно хваналъ да кори

Той лъва господря

И выкалъ му: Но разбери!

Тогази лвътъ изревава

И страшнъ заповѣдъ издава:

Да уловятъ вълкътъ

Въ оковы да го оковжтъ...

Но той сколасва та умѣква

И съвѣщаніето ся смѣква

А лвътъ самъ управя както ще.

Безгласнытъ и нѣмытъ овцье.

ДѢДО ТОЛЧО ВЪ ПОХОДЪ.

(обнародвано безъ никоѣж поправки)

II

На походъ славенъ вчера станяхми
За да споходимъ нѣкой страны;
Макусъ като че *зефиръ* выкняхми,
Който ни вече новостъ извѣти.

Сутосе слушай ново си чуло,

Мысля камилче ся е родило —

Ясното слънце пакъ е изрѣло

Изинъ за вѣстникъ пакъ ся е дало.

Некъ сѣднѣтъ сега тукъ на тѣзъ сѣнка

За да си зобнемъ по една дрѣнка,

Да си починжтъ муленца клѣты

Че послѣ Богъ-знай шо ще ни слѣти.

Изъ дисагъ хлѣбець дай да извадимъ
За да си хапнемъ сиренце съ лучецъ,
Но прѣди малко нека си цукнемъ
Жива водица че сми на Лисецъ.

Наздраве Лисецъ и тебъ Бунаа
Па и тебъ сръщный святи Никола —
Нека живѣятъ съсъ подлостъ своя
Вся шо е люто родина влѣла.

Сега Сутусе ще ли намѣримъ
Нѣкъдѣ близу книга да купимъ,
За въ Цариграда писмо да пишемъ
Тука шо има за да имъ кажемъ.

Книгы зашо си доста не зехми
Отъ мѣсто кога още търгвяхми? . . . .
Чакай да видя мысля че имамъ
Скрито въвъ джеба малко парченце . . .

Изъ поесъ дивить сега измжкни, —
Но я на муле по-напрѣдъ выкни
За да не влезе въвъ онѣзъ нива, —
Па сѣдни пиши подъ онѣзъ слива.

Че сми стигнали здравы да пишешъ
На това мѣсто съ хубавы воды;
Скоро ще търгнемъ — още да кажешъ
За тамо дѣто нашъ дѣдо сѣли.

Въ Марица тамъ ще рѣба да ловимъ
За зиме чырозъ за да я правимъ;
И ще да видимъ кривыгъ рацы
Че много лесно бѣгатъ изъ сацы.

Ягуды тамъ ще ны да поѣдемъ
За да поникне по-добъръ оризъ;
Че сми способны ще да имъ кажемъ —
Отъ вода *миро* можемъ да правимъ.

Муленца послѣ отъ тукъ ще яхнемъ
Право въ обитель ще да отсѣднемъ; —
Ще да прѣведимъ повечко тука
За да угадимъ шо имъ е мука.

Но тамо дѣто гусеръ ся свира
Може бы хулять като насъ хора —
Въвъ таквъ случай нѣма да чуемъ
Молитва коя лоша ще видимъ.

ЯЛАНЪ ДЕИЛЪ ЯЛНЖШЪ ТХРЪ.

Туркы го пусна а то само прѣпуенж по много дру-
гы вѣстницы. Думата е за новизнѣтъ ужъ че «Българ-
ритъ чорбаджіи отъ Балатъ» искали 7 милиона гроша
за това дѣто си сторили трудътъ и харчили пары да
искаратъ темелыгъ на бѣдущатъ Българскъ черквѣ (те-
мелитъ на зданьето, на храмътъ а не за правственнѣтъ
Черквѣ на който темелитъ такожде сж искарани вече,
но тѣзи които сж ся трудили и харчили за тѣхъ не
искать ни една пара.

Първыгъ ялашлѣкъ на Туркы е дѣто тура на Ба-
латъ тѣзи Българи чорбаджіи които искать отъ Българ-
скыйтъ народъ 7 милиона гроша здравы пары. На Ба-
латъ нѣма Българи чорбаджіи, освѣнъ Наша милостъ чор-
баджи-Шутошъ шо имамъ резиденційтъ ся въ тѣзи
часть на Цариградъ. И ный смы чорбаджіи наистинѣ

ама не сме чорбаджиѣ на милиони грошове които да ги даваме и пакъ да си ги искаме, а сме чорбаджиѣ на милиони думи които харчимъ и не искаме да ни ги вращать, та па и лихва за тѣхъ нито искаме нито ще искаме. Други чорбаджиѣ не ами и сиромаси Българи по Балатъ нѣма. Въ тѣзи махалѣ отъ Българитѣ наша милость сме и за чорбаджиѣ и за сиромасъ ако не туримъ въ брой и другъ единъ половинъ Българинъ въ къщи, но цѣлъ чорбаджиѣ на сиромашлъка и той като мене. Реченитѣ чорбаджиѣ сѣ единътъ фенерлія а двамата халкаліи.

Вторийтъ янлашлъкъ на Турки е дѣто казва чи искали 7 милиона гроша. Френскійтъ този вѣстникъ като чулъ Българи на Балатъ помислилъ си кой знае какви сѣ спекуланти като еврейтъ между които живѣять и направилъ имъ хесапътъ по шесть пары на парятъ да искать къаръ; но то не е тѣй, хората сѣ твърдѣ снисходителни и хесапътъ имъ е отъ по двѣ пары на парятъ и то за 14 години, и искать не 7 а 3 милиона.

Третій янлашлъкъ е дѣто нарича чорбаджиѣ тѣзи които искать 3 милиона гроша за темелитѣ; тѣ не сѣ чорбаджиѣ ами сѣ търговци които търгуватъ и съ черковни темели, ако бѣхъ чорбаджиѣ щѣхъ да харижать каквото сѣ дали а не да го искать двойно и тройно. Вижъ наша милость като сме халисѣ чорбаджиѣ искаме ли отъ народа онова което сме за народско похарджили, чорбаджиѣкъ тѣй бива, итликъ вурманленъ, аалѣкъ вермейленъ, чорбаджиѣкъ алмамайленъ.

КАКЪ РАЗБИРАТЬ ХОРАТА.

Въ единъ голѣмъ градъ погрѣди искарали да обѣсятъ едного прѣстѣпника? Голѣмъ калабалѣкъ было си на трупало на мѣстото дѣто щѣли да го обѣсятъ да гледать какъ ще го обѣсятъ. Въ калабалѣкътъ имало и мнозина отъ селата. Единъ отъ селенитѣ, който сега идялъ отъ селото си и не былъ разумѣлъ за какво прѣстѣплене ся наказва обѣсенный, попыталъ едного отъ гражданитѣ що ся случилъ при него: Какъвъ кабахать е направилъ този человекъ че го обѣсихъ.

Какъвъ кабахать, реклъ гражданинътъ безстрастно, ... онѣзь зимѣ взелъ та напълнилъ една пещъ съсъ снѣгъ да го изеуши, и подирь отишелъ та го продалъ на соль на мѣсто.

Ай майке, а че защо да прави такъвъзъ работы та да го обѣсятъ я, подумалъ простийтъ селенинъ като разбралъ що было кабахатьтъ на обѣсенныйтъ.

ПО КАКВО?

А. По какво е заличало че ний имамы народна іерархія?

Б. За повѣтъ не могъ ти расправи, но колкото за въ Цариградъ могъ да кажъ че е заличало понѣкои и други работы еще и по това:

Додѣ нѣмахмы Іерархій нѣмахмы такъвъзъ дьонмета архимандриты за настоятели на черкватъ си.

Додѣ нѣмахмы Іерархій нѣмахмы такъвъзъ диванета прислужницы на черкватъ си . . .

Додѣ нѣмахмы Іерархій нѣмахмы такъвъзъ делишмета . . . . (дьяконы щѣхъ да кажъ по осѣтихъ ся че сега и такъвъзъ нѣмамы)

Додѣ нѣмахмы Іерархій нѣмахмы . . . . (нека кажъ общо) много такъвъзъ работы какъвыто имамы сега и какъвито ся види че ще ся навѣдятъ еще.

Чували бѣхмы «едното ти око да плаче а другото да ся смѣе» но не сме разбирали до сега какво нѣщо е то и какъ може да бѣде. Сега обаче разбрахмы и знаемъ го, благодаренъе пакъ на нашитѣ добры учителя англизы. Спомоществователитѣ на англиззо френско-българскійтъ Левантъ Таимсъ, за който казвать че го прѣспали за два мѣсеца, сѣ испытали на вѣрно връзъ себе си това загадочно положенъе, като сѣ чели извѣстъето за заспиванъето му. Едното око на тѣзи честити спомоществователи несумѣнно е плакало, като сѣ научили за туй нещастіе що му ся случило, да спи два мѣсеца; но безъ друго, другото имъ око ся е смѣло и радвало като сѣ чели въ сѣщото извѣстіе за добротѣстивитѣ що ималъ добротѣстийтъ главенъ редакторъ на този вѣстникъ да ся поконушиса съ Великий Везиръ върху тѣзи работъ за който ся приспало на вѣстника му. Не сѣ говеда да ся не договѣдятъ какво ще каже това я!

—Отъ десетина и повече дня на самъ, редакторътъ на грѣцкыйтъ листъ «Типосъ», Г. Д. Плиониди е на гости въ палатътъ на Полциѣта, ѣде, пие, и слави петь-тѣхъ доктори, които поправихъ разнытъ новины на вѣстникътъ му.

—о—

ИСТИНАТА.

Горчива е истинната — За туй никой ѣхъ не туря въ устата си.

Гола е истинната — За туй са срамува да са еви на свѣтътъ. Щомъ са облѣче, изгубва са въ дрехытъ.

Устата на истинната — Само такъва уста нѣма днесъ.

Азъ съмъ истинната. — Дума Богъ, но зашто не виждамы Бога, не виждамы и истинитѣ.

In vino veritas — Думать Латинитѣ. Сирѣчь въ бѣчвѣтъ е истинната; тѣй що, ако искате истинитѣ, дръжте піенитѣ.

Въ стрѣмленъето си да иде нагрѣдъ «Нагрѣдѣкъ», като сѣщъ Българскій вѣстникъ направи онова което е обыкновенно на Българитѣ, взимѣсти добрыйтъ си другаоъ Шутоша и го отритнѣ една недѣлякъ по назадъ. Шутошъ обаче назначенъ да бѣде неговъ спѣтникъ рѣшенъ е да не остане на задъ повече отъ това, но да го слѣдува постоянно до дѣто свѣрши теченъето си. И ще го свѣрши той теченъето си, ами опивчытъ му сѣ май на скѣсванъе и това дѣто иска той да знаѣтъ почитаемитѣ негови кредитори, съ пълнѣ надеждѣ че тѣ разбирать отъ този деликатенъ привѣтъ и не ще чакать да дойде въ нуждѣ и да имъ каже грубата, че трѣба да му платять що сѣ са погодили.

Отговорникъ и притежатель **Ө. КАСАПИСЪ.**

въ *Анонимъ-ханъ* № 14.